

Pavel Houser - Večeře apoštolů

"Ano, snad by to posloužilo náboženství.

Ale jistě by to neposloužilo Bohu."

K. Chesterton

I.

Tichým večerem se procházeli dva muži. Tváře obou hořely jakýmsi charismatickým zápallem, ale zároveň v nich byl znát určitý smutek.

Po chvíli jeden z nich promluvil: "Oni mne nechápou, Jidáš, oni vůbec ničemu nerozumí."

Druhý melancholicky odvětil: "Snad, můj učiteli, ale jak chápat něco, co není z tohoto světa?"

"Ne chápat, ale přemýšlet, toho je třeba; věru mnohého trápení rozumu je hodnota komedie tohoto světa. Ale oni nerozliší od sebe prostředek a cíl, nerozeznají nic než víru a co nad to jest, to se jim zdá od ďábla být."

"Spasiteli, jak ti já mohu pomoci?"

"Můžeš. Tím, že mne zradíš."

"To ode mne žádáš, ó Ježíši?"

"Ano, Jidáš, udej mne farizejům."

"Toť zkouška vskutku srovnatelná s Abrahámovou. Splním však vše, co žádáš, neboť jsi spasitelem."

"Nebo falešným prorokem, jichž se máš střežit?"

"Ne, to jistě ne, vždyť děláš zázraky. Nevím, co si mám o tvých slovech myslet."

"Ale ty jediný z mých žáků vůbec myslíš, a proto jsem si tě, Jidáš, vybral."

"Nejsem toho hoden, pane můj."

"Jsi, Jidáš. Ale teď poslouchej, co budu od tebe potřebovat. Odejeme pryč jen spolu a zkusíme sdělit pravdu jiným způsobem."

"Nesouhlasím s tebou, tví učedníci budou hořce plakat nad tím, že je opustíš."

"Proto mne musíš udat, abych byl popraven."

"Nerozumím, jak sdělíš pravdu, jsa mrtev."

"Nebudu mrtev, zemřu jen na oko."

"On tě znovu vzkřísí a dá ti nové tělo?"

"Ne, Jidáš, já nezemřu. Znáám způsob, jak přežít ukřižování i pobyt v hrobě."

"Není jasnějšího důkazu toho, žeš Mesiášem."

"Snad jím jsem, ale ne kvůli tomuto umění. I tebe ho později naučím. Není v něm nic nadpřirozeného, pokud není nic nadpřirozeného v kole, jež se otáčí, poháněno přitom lidským důmyslem. Nadpřirozeného jen potud, že náš rozum je od Hospodina."

"A co se stane s tvými učedníky?"

"Budou se domnívat, že jsem vstal z mrtvých a usedl po Otcově pravici."

"Ale bude to lež."

"Bude, ale milosrdnější než pravda. Ještě na něco bych tě chtěl upozornit. Nech si za zradu od farizejů dobře zaplatit."

"To nikdy."

"Těch peněz použij, kdyby má poprava byla ohrožena. Za dva dny po mém pohřbu přijď v noci k mému hrobu a dál se uvidí."

II.

Moudrost Ježíšovy rady se brzy ukázala. Pilát se zdráhal dát Ježíše popravit. Farizejům řekl, že na něm žádné viny neshledává. Nakonec ustoupil, ale učinil ještě jeden pokus o Ježíšovu záchranu u příležitosti propuštění jednoho z na smrt odsouzených. Jidášovi se za pomoci zlatáků podařilo shromáždit početný dav, který skandoval za propuštění Barabáše.

III.

Na kraj se snesla noc a kolem ohně se zimomřivě choulilo několik postav. Všichni slintali a mlaskali.

"Stejně je mi ho trochu líto", zabručel Marek plnými ústy. "Ale říkám si, vždyť jsme mu nemohli ublížit, jeho království přece není z tohoto světa."

"Jasně," odpověděl Matouš, "tělo jsme museli odnést. Musel vstát z mrtvých, jinak by se nám celá Judea smála. A pak, když už tady bylo to tělo, podívej se, není co jíst. On řekl, že Bůh nás nasytí. A sám byl Syn boží, to je skoro totéž."

"Chachachá", zaskřehotal Lukáš a Pavel ho bouchl do zad, protože mu od samého smíchu zaskočilo, "když jsme na Poslední večeři měli beránka a on říkal, že jíme jeho tělo, nikoho z nás nenapadlo, jak se to doslova splní. A vsadil bych se, že jeho také ne."

Ke skupince se pomalu přiblížil v hadrech oděný poutník: "Dobrou chuť přeju, nenabídnete mi?", zahlaholil.

"Ne", ušklíbl se Jan, "neboť my jsme apoštolové. A ty, který nevěříš v návrat Jeho Syna, budeš shledán lehkým."

"No to vy tedy ne", rýpnul si poutník, "vy se prohýbáte pod vašimi bachory. Ale nejste vy žáci toho ubožáka, co ho ukřižovali na Golgotě? Říkali farizejové, že jeho tělo ukradli z hrobu."

"Ne", rozeřvali se všichni, "on vstal z mrtvých. A ty odejdi, nebo naše cesty se rozcházejí a už se nikdy nesetkáme, ani na tomto světě a ani jinde!"

Poutník smutně odešel. Brzy potkal zoufale běžící postavu.

"Nemá cenu, abys tam chodil", usmál se poutník, "ti lakomci u ohníčku ti nic nedají."

A to si říkají apoštolové."

"Jak to, nic nedají", podivil se Jidáš, "vždyť nic nemají."

"Ti, ti se cpou jak nezavření."

"To je strašné", zavzlykal Jidáš, "proč jsem nehlídal ten hrob. Ale kdo mohl s tímhle počítat, můj učiteli, zdaliž se kdy ještě shledáme?"

Bez ohledu na užasle přihlížejícího poutníka vytáhl z kapsy provaz a na blízkém stromě se oběsil. Poutník v zoufalství vytáhl nůž a chtěl smyčku rozříznout, ale v tom zahřmělo a poutník padl hrůzou k zemi. Těsně před smrtí před sebou spatřil utrápenou postavu, která jim něžně řekla: "Ještě dnes budete se mnou v ráji."

Druhý den našli obě mrtvá těla apoštolové. To byla hostina!